

РЕШЕНИЕ

№ 1871

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11322** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 36429 от 19.11.2020 година, подадена от И. С. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Горна Баня, [улица], срещу Решение № Ц 2155-21-93/04.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № 560124/69 от 11.09.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е прекратена личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя, считано от 02.03.2020 г.

Според жалбоподателя пенсията му неправилно е прекратена от 02.03.2020 г. Счита, че след като ЕР на ТЕЛК № 0644/10.03.2017 г. му е било връчено на 14.03.2017 г., срокът на определената му със същото инвалидност изтича на 14.03.2020 г. Позовава се на Заповед РД-01-124 от 13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването, с която е обявено извънредно положение в страната поради наличието на пандемия от ковид-19 и § 20 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г., според който експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК, чийто срок изтича по време на действието на този закон, продължават действието си по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна. Направено е искане за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ С.-град и отмяна на разпореждане № 560124/69 от 11.09.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адвокат Ч., която поддържа жалбата и заявените в нея искания. Представя решение на НЕЛК, с което е отменено решението на ТЕЛК, определящо по-нисък процент трайно намалена работоспособност. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. М., която оспорва жалбата по мотиви, изложени в оспореното решение. Излага съображения, че пенсията на жалбоподателя правилно е била прекратена от срока, до който е била отпусната с предходното ЕР на ТЕЛК. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От И. С. И. е подадено Заявление № 00002294 от 28.03.2008 г. на ТП на НОИ С.-град за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ), като са представени изискуемите документи по чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС).

С Разпореждане № [ЕГН] от 09.05.2008 г. исканата пенсия е отпусната със срок до 01.01.2011 г., съобразно определения срок на инвалидността с ЕР № 0201/016 от 28.01.2008 г. на ТЕЛК. Във връзка с последващи преосвидетелствания на жалбоподателя, срокът на пенсията му е определян съответно до 01.02.2014 г. и до 01.02.2017 г.

С ЕР № 0644/048 от 10.03.2017 г. на ТЕЛК е определен нов срок на инвалидността - до 01.03.2020 г., при трайно намалена работоспособност (ТНР) 61 %. С разпореждане от 10.04.2017 г. пенсията е определена със срок до 01.03.2020 г., като до изтичане на този срок не е извършвано преосвидетелстване при условията на чл. 30, ал. 3 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж.

С Разпореждане № 560124/69 от 11.09.2020 г. личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на И. С. И. е прекратена от 02.03.2020 г. - от датата, до която е била възобновена при преосвидетелстването на лицето с ЕР № 0644/048 от 10.03.2017 г. на ТЕЛК.

И. И. е оспорил разпореждането с аргумент, че пенсионният орган неправилно е прекратил пенсията му от 02.03.2020 г. Излага довод, че съгласно издадената на 13.03.2020 г. Заповед РД-01-124 от министъра на здравеопазването в Република България е било обявено извънредно положение поради наличието на пандемия от ковид-19, а съгласно § 20 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. (Обн. ДВ, бр.28 от 24 март 2020 г.) -експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК за определяне на трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане, съответно експертните решения на ЦВМК към В. академия за годност за военна служба и служба в доброволния резерв, при които срокът на инвалидност, съответно срокът на годност изтича по време на действието на този закон, продължават действието си по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна. На основание § 52 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, цитираната разпоредба на § 20 е влязла в сила от 13 март 2020 г. и следователно срокът не е пропуснат и неоснователно, в противоречие с горесцитираното разпореждане е спряна пенсията за инвалидност поради общо заболяване.

При обжалването по административен ред на процесното разпореждане жалбата е

оставена без уважение с Решение № Ц 2153-21-93 от 04.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Решението на директора на ТП на НОИ е връчено на жалбоподателя на 09.11.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата срещу оспорваното Решение № Ц 2153-21-93 от 04.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена на 16.11.2020 г., в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. В настоящия случай по жалба срещу разпореждане, издадено от орган по осигуряването при ТП на НОИ С.-град, териториално компетентен да се произнесе е директорът на ТП на НОИ С.-град. В случая оспореният акт е издаден именно от директора на ТП на НОИ С.-град, поради което обжалваният в настоящото производство акт е издаден от материално и териториално компетентен орган. В този смисъл съдът приема, че не са налице основания за прогласяване нищожността на процесния акт. Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта на самостоятелно основание.

По силата на чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане, като компетентни да определят този процент са органите на медицинската експертиза, а пенсионният орган е длъжен да се съобрази с тази експертна оценка. Съгласно чл. 73, ал. 2 от КСО пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността.

По силата на чл. 73, ал. 1 от КСО правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди

постъпване на работа - от датата на заявлението по чл. 94 КСО. Според, ал. 2 на същата разпоредба пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността. Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 1 от КСО пенсиите се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от тази дата. Ако документите са подадени след изтичане на 6-месечния срок от придобиване на правото, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. За пенсиите за инвалидност е предвиден специален ред, нормативно установен в чл. 94, ал. 3 от КСО, като тя не е в кумулативна обусловеност с основанията по чл. 94, ал. 1 от КСО. Инвалидизирането като правнорелевантен факт се установява и удостоверява с ЕР от компетентния орган, който извършва експертизата на работоспособността. С посоченото експертно решение се определя датата на инвалидизиране, а до този момент за освидетелстваното лице е обективно невъзможно да упражни правото си да поиска пенсия за инвалидност, както и социална пенсия за инвалидност. Според чл. 28, ал. 3 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, когато е определен краен процент на трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, правото и размерът на пенсията за инвалидност поради общо заболяване се определят от датата, от която е определен крайният процент на трайно намалената работоспособност/вид и степен на увреждане. В случая, с експертно решение на ТЕЛК от 28.01.2008 г. е посочена дата на инвалидизиране 26.11.2007 г., следователно от тази дата за И. И. възниква правото за пенсия. Впоследствие срокът на инвалидизиране и неговата крайна дата се определя съобразно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 и, ал. 2 от Наредбата за медицинската експертиза. Съгласно нейните разпоредби срокът на инвалидността е от една до 3 години в зависимост от характера на увреждането, динамиката на неговото развитие и възможностите за възстановяване. Това са все прогнозни преценки, които експертната лекарска комисия определя съобразно практиката, професионалните си наблюдения по подобни случаи, както и индивидуалните характеристики на освидетелствания, които комисията е придобила с оглед личното му присъствие при самото освидетелстване. Според, ал. 2 на същата разпоредба крайната дата на срока на инвалидизиране е 1-во число на месеца, през който е било извършено освидетелстването. Крайната дата на инвалидизиране законът обвързва с моментът на освидетелстване, при който именно се добиват преки и непосредствени впечатления за субекта на освидетелстване. В случая, с ЕР № 0644/048 от 10.03.2017 г. на ТЕЛК на И. С. И. е определен процент ТНР 61 % със срок до 01.03.2020 г. Изложеното от жалбоподателя, че определеният срок на инвалидността - до 01.03.2020 г. следва да бъде продължен на основание § 20 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, не намира опора в закона. Посочената разпоредба касае ЕР на ТЕЛК, при които срокът на инвалидността изтича по време на извънредното положение, т.е. след 13.03.2020 г. В случая срокът на инвалидността е изтекъл преди тази дата - на 01.03.2020 г. Обстоятелството, че жалбоподателят е получил ЕР на ТЕЛК на 14.03.2020 г. не удължава този срок, т.е. няма за правна последица удължаване на определения със същото срок на инвалидността. Определената с ЕР № 0644/048 от 10.03.2017 г. на ТЕЛК инвалидност 61 % е със срок до 01.03.2020 г., с оглед на което е неприложимо е правилото на § 20 от ЗМДВИП. Предвид цитирания чл. 73, ал. 2 от КСО пенсията за ИОЗ на И. И. е била определена за срока на инвалидността - до 01.03.2020 г. видно и от разпореждането от

10.04.2017 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО пенсията се прекратява, когато отпадне основанието за получаването ѝ. Предвид изложеното, основанието за получаване на лична пенсия за ИОЗ от И. И. е отпаднало на 02.03.2020 г., тъй като след тази дата липсва ЕР на ТЕЛК, с което да е определен процент трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто, явяващ се основание за определяне на пенсия за ИОЗ.

С последващо ЕР № 0833/091/17.08.2020 г. на ТЕЛК е определен нов процент ТНР - 30 на сто, който е под изискуемите 50 на сто. Срокът на определената с предходното ЕР № 0644/048 от 10.03.2017 г. на ТЕЛК инвалидност 61 %, даваща право на жалбоподателя на лична пенсия за ИОЗ е изтекъл на 01.03.2020 г., а с последващото ЕР № 0833/091/17.08.2020 г. на ТЕЛК е определен процент ТНР 30 %, който не представлява основание за определяне на такава пенсия. След 01 март 2020 г. по отношение на жалбоподателя няма постановен акт на ТЕЛК с определен процент 50 или над 50 процента, даващ му право да получава инвалидна пенсия. Представените доказателства, установяващи, че ЕР № 0833/091/17.08.2020 г. на ТЕЛК, с което е определена 30 % ТНР е отменено са неотнормими към въпроса относно законосъобразността на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Не са налице предпоставките за изплащане на инвалидна пенсия по чл. 98, ал. 7 от КСО въз основа на обжалваното решение, тъй като определеният процент е под 50 %. При положение, че от органите на медицинската експертиза бъде постановен акт, с който на жалбоподателя бъде определен 50 % и над 50% трайно намалена работоспособност, ще бъдат налице предпоставките по чл. 97 от КСО за възстановяване на прекратената пенсия.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. И., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № Ц 2155-21-93/04.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № 560124/69 от 11.09.2020 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е прекратена личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя, считано от 02.03.2020 г.

ОСЪЖДА И. С. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Горна Баня, [улица] да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение

в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: